

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 września 2016 roku powodowie R. J., A. D. i S. B., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) s.c., wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. we W. kwoty 2460 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazali, że zawarli ze stroną pozwaną umowę, której przedmiotem było badanie i ocena sprawozdania finansowego. Po wykonaniu umowy powodowie wystawili fakturę VAT, która nie została zapłacona, mimo wezwań do zapłaty.

W dniu 16 listopada 2016 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem oraz 947 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Przyznała, że zawarła umowę wskazaną w pozwie oraz że powodowie ją wykonali. Zarzuciła jednak, że uzgodniła z powodami późniejszy termin zapłaty faktury VAT (po 14 listopada 2016 roku) i tym samym roszczenie dochodzone pozwem nie jest wymagalne (a powództwo przedwczesne).

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powodowie w całości podtrzymali żądanie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 marca 2016 roku (...) S.A. we W. (zleceniodawca) zawarła z R. J., A. D. i S. B., prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą (...) s.c. (zleceniobiorcami), umowę o badanie i ocenę sprawozdania finansowego za rok obrotowy obejmujący okres od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku.

Z tytułu przeprowadzonego badania sprawozdania finansowego zleceniodawca zobowiązał się zapłacić zleceniobiorcom wynagrodzenie w wysokości 2000 zł netto, powiększone o podatek od towarów i usług w wysokości 23%.

Zmiany umowy wymagały zawarcia aneksu na piśmie pod rygorem nieważności.

Zleceniobiorcy wykonali powyższą umowę w całości.

W dniu 28 kwietnia 2016 roku (po wykonaniu umowy) zleceniobiorcy wystawili zleceniodawcy fakturę VAT nr (...) na kwotę 2000 zł netto (2460 zł brutto) z terminem płatności w dniu 5 maja 2016 roku.

(dowód: bezsporne;

umowa – k. 16-18;

potwierdzenie wykonania usługi – k. 19;

faktura VAT – k. 20;

przesłuchanie powoda R. J. – k. 75)

W pismach z dnia 13 lipca 2016 roku oraz z dnia 8 sierpnia 2016 roku zleceniobiorcy (oraz ich pełnomocnik) wezwali zleceniodawcę do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

(dowód: bezsporne;

wezwania – k. 21-24)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporny w niniejszej sprawie był fakt zawarcia przez strony umowy, której przedmiotem było badanie i ocena sprawozdania finansowego strony pozwanej. Poza sporem był także fakt wykonania tej umowy przez powodów oraz wysokość zobowiązania strony pozwanej. Istota sporu sprowadzała się natomiast do tego, czy powództwo nie było przedwczesne wskutek ewentualnego uzgodnienia późniejszego terminu zapłaty należności.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że postępowanie cywilne ma charakter kontradyktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Trzeba podkreślić, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

Wobec powyższego zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei – na pozwanym.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w niniejszej sprawie co do zasady to na powodach spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego roszczenia. Skoro jednak strona pozwana przyznała, że powodowi przysługiwała wierzytelność dochodzona pozwem (ale podniosła zarzut przedwczesności powództwa wskutek zmiany terminu płatności), to w tym zakresie ciężar dowodu spoczywał na stronie pozwanej.

W ocenie Sądu strona pozwana w żaden sposób nie wykazała przedwczesności niniejszego powództwa. Nie udowodniła bowiem, by strony ustaliły inny termin spełnienia świadczenia lub w jakikolwiek inny sposób porozumiały się co do zapłaty zadłużenia. Tym samym strona pozwana w toku procesu nie wykazała żadnej okoliczności, która uzasadniałaby powstrzymanie się przez nią z zapłatą należności z tytułu łączącej ją z powodami umowy.

Podkreślić w tym miejscu należy, że strona pozwana w złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty na okoliczność zmiany terminu płatności faktury VAT powołała jedynie dowód z przesłuchania stron. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 302 §1 k.p.c. pominął dowód z przesłuchania strony pozwanej z uwagi na jej nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie w dniu 27 października 2017 roku, na którą została prawidłowo wezwana. Z żadnych innych dowodów nie wynikało natomiast, żeby doszło do jakiegokolwiek porozumienia pomiędzy stronami, albo żeby powodowie umówili się ze stroną pozwaną na zmianę terminu wykonania zobowiązania. W szczególności nie mogło świadczyć o tym dołączone do sprzeciwu od nakazu zapłaty sporządzone przez stronę pozwaną pismo z dnia 11 sierpnia 2016 roku (abstrahując już od tego, że nie było podpisane, to w ogóle nie dotyczyło niniejszej sprawy).

Nie ulega przy tym wątpliwości, że do zmiany terminu płatności (wskazanego w wystawionej na podstawie umowy fakturze VAT, której strona pozwana w żaden sposób nie kwestionowała) mogło dojść jedynie poprzez zgodne oświadczenia woli w tym zakresie. Należy przy tym podkreślić, że przesłuchany w charakterze strony powód R. J. kategorycznie i wyraźnie zaprzeczył, jakoby między stronami doszło do zawarcia jakiegokolwiek porozumienia w zakresie zmiany terminu płatności (a strona pozwana nie wykazała okoliczności przeciwnej).

Biorąc wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę powództwo należało uznać za uzasadnione w całości. Nie ulega przy tym wątpliwości, że umowa łącząca strony miała charakter umowy o świadczenie usług, do której z mocy art. 750 k.c. stosuje się przepisy o zleceniu. Roszczenie o zapłatę wynagrodzenia opierało się zatem na art. 735 §1 i 2 k.c. w zw. z art. 750 k.c.

Zgodnie z art. 481 §1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki należały się zatem powodom od następnego dnia po upływie terminu płatności wskazanego w niekwestionowanej przez stronę pozwaną fakturze VAT.

Skoro zatem roszczenie powodów było uzasadnione, to na podstawie art. 734 §1 k.c. i 735 §1 k.c. w zw. z art. 750 k.c. oraz art. 481 k.c., a także umowy łączącej strony orzeczono, jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Mając na względzie wynik sprawy powodom należał się zwrot kosztów procesu, na które złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w żądanej przez powodów w pozwie wysokości 900 zł, ustalone zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie.